

Върви Али из пѣтя и се страхува дума да про дума: мисли, че пак не ще може да говори правилно. Стигнал Али в кѣщи, а в село всички спят. Промжкнал се той тихичко в мутфака и заспал дѣлбоко. Като го видяла сутринта жена му, взела едно дѣрво и почнала да го бие. Скочил Али прав и почнал жално да говори:

— Боли ме, боли! Аз сам забравих да плача и да се отѣрвам, само се радвам, че пак наново мога да говоря.

Жена му се чуди, а той ѝ още говори:

— Бий още! Бий още!

Разсѣрдила се жена му и хвѣрлила дѣрвото.

— Не искам вече да те бия, щом ти сам искаш това!

Сега Али разказал на жена си всичко, що било станало с него. От тогава те заживели по-добре, отколкото напред; само че Али почнал да се страхува от пѣлха и мишката като от огня.

Хр. Йончев.

Сиротско тегло.

1. Гергѣвска веселия.

Рано се всичко сѣбужда. Мало и голямо се сбира край селото край горица. Там има извор бисерен, там има дѣрво високо — на него люлка дебела.

Мало и голямо там иде — в нова премяна нагизден, сѣс здравец на ухо накитен. На люлка ще се люлее, на извор очи омие — здравето да си подкрепи, че днес ми е ден Гергѣсвден.

Меден ми кавал там свири, на него гайда приглася — младото окол сѣбира. Тихо се леят звуците, кѣршно се хоро завива. Момите тропом потропват, момците виком подвикват, люлката скѣрца — превива...

Мало и голямо там иде на люлка да се люлее, на извор да се омие, хорото да си погледа... И в кѣщи ще се завѣрне, агнето-курбан подреди на свети Георги обречен.